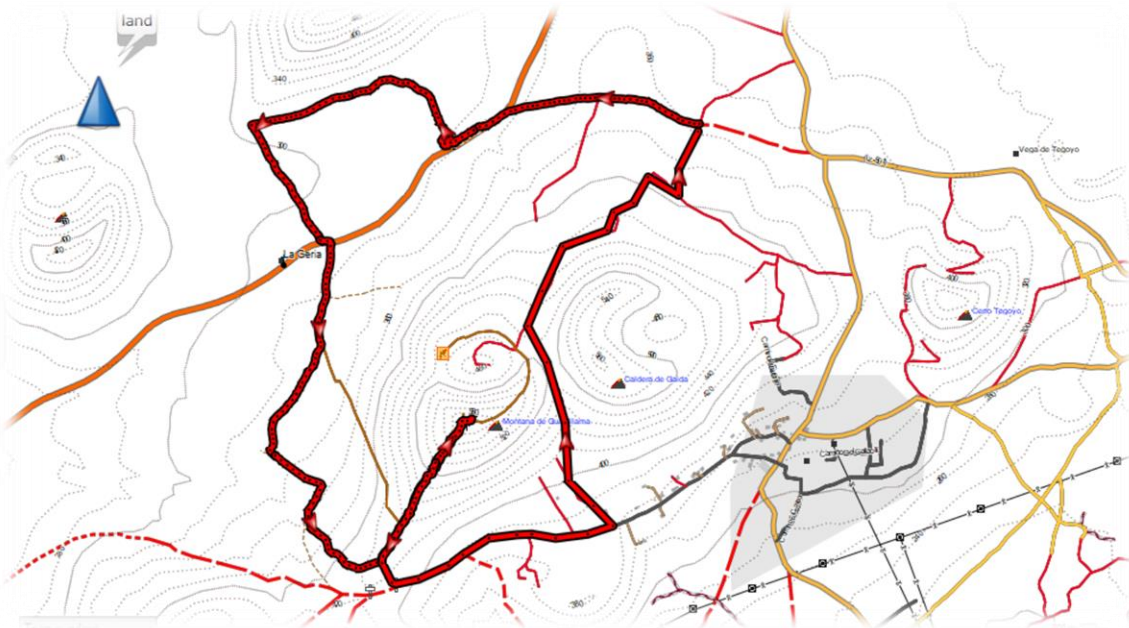

Dinsdag 19 februari 2019

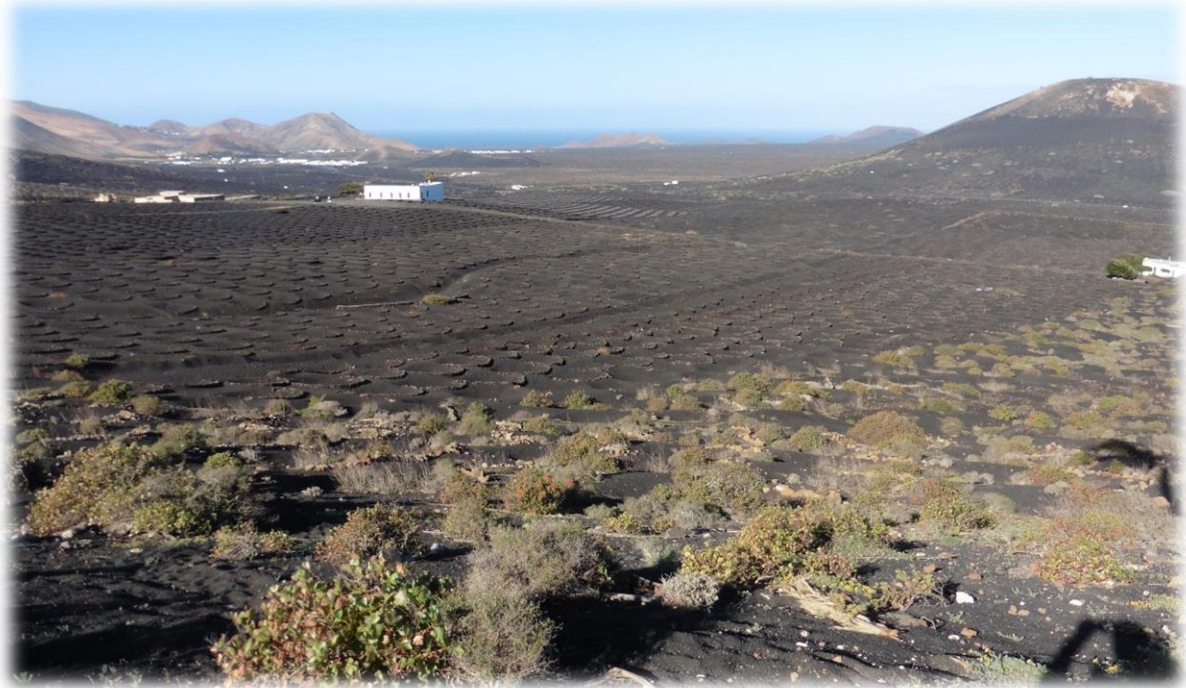
- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 uur

Bougainvilleas zijn heester- of kruidachtig, groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke

bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten. Bougainvillea werd voor het eerst gevonden in de tweede helft van de 18e eeuw, tijdens een expeditie waarover de Franse zeevaarder Louis Antoine de Bougainville de leiding had.

Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte gloeiende landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfrond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou

vernietigen of de druiven zouden verschrompelen. Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

We beklimmen de Montaña de Guardilama (604 m) van waaruit we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavaground van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming. Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

Tijdens onze wandeling gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden.

Na onze wandeling brengen we ook nog een bezoek aan de hoofdstad Arrecife. De Kogelbrug met daarachter het Castillo de San Gabriël. Deze burcht werd in de zestiende eeuw gebouwd als verdedigingsfort tegen de piraten die Arrecife regelmatig belaagden. Tegenwoordig doet het bouwwerk dienst als museum en is het een fraai uitzichtpunt op de stad. Rondom de burcht staan ook nog enkele kanonnen. De Kogelbrug is tevens het embleem van de stad.

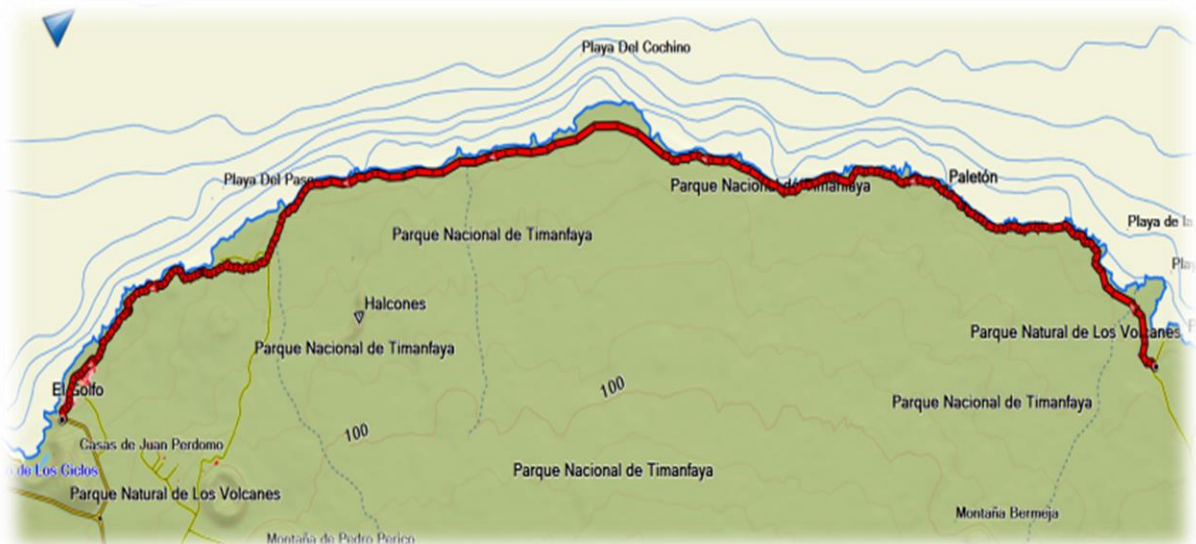
Nu is het hoog water maar bij laag water liggen alle bootjes in de modder en kunnen ze niet uitvaren.

In Arrecife kunnen we ook het skelet bewonderen van een walvis die ooit is aangespoeld op het eiland Tenerife. Na een zonnig terrasje keren we terug naar het hotel. Als ik op mijn kamer kom ligt er terug een badmatje naast mijn bed, nu met twee paar pantoffeltjes. En het bed ligt nu ook nog iets verder open gespreid! Nu is er ook massageolie met bananensmaak!

Woensdag 20 februari 2019

- Wandeling : Langs de kust door de lavavelden van het nationaal park Timanfaya
- Gebied : Tussen Playa de la Madera en El Golfo
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 4 uur

Het gehele pad ligt in het Nationaal Park Timanfaya. Dit is het enige pad dat in het park bewandeld mag worden. Geen enkele andere wandeling op Lanzarote maakt dat je zoveel contact hebt met de vulkanische erfenis van het eiland. Het lavaveld in het nationaal park heeft een oppervlakte van 200 km² en heeft hiermee het grootste lavaveld ter wereld.

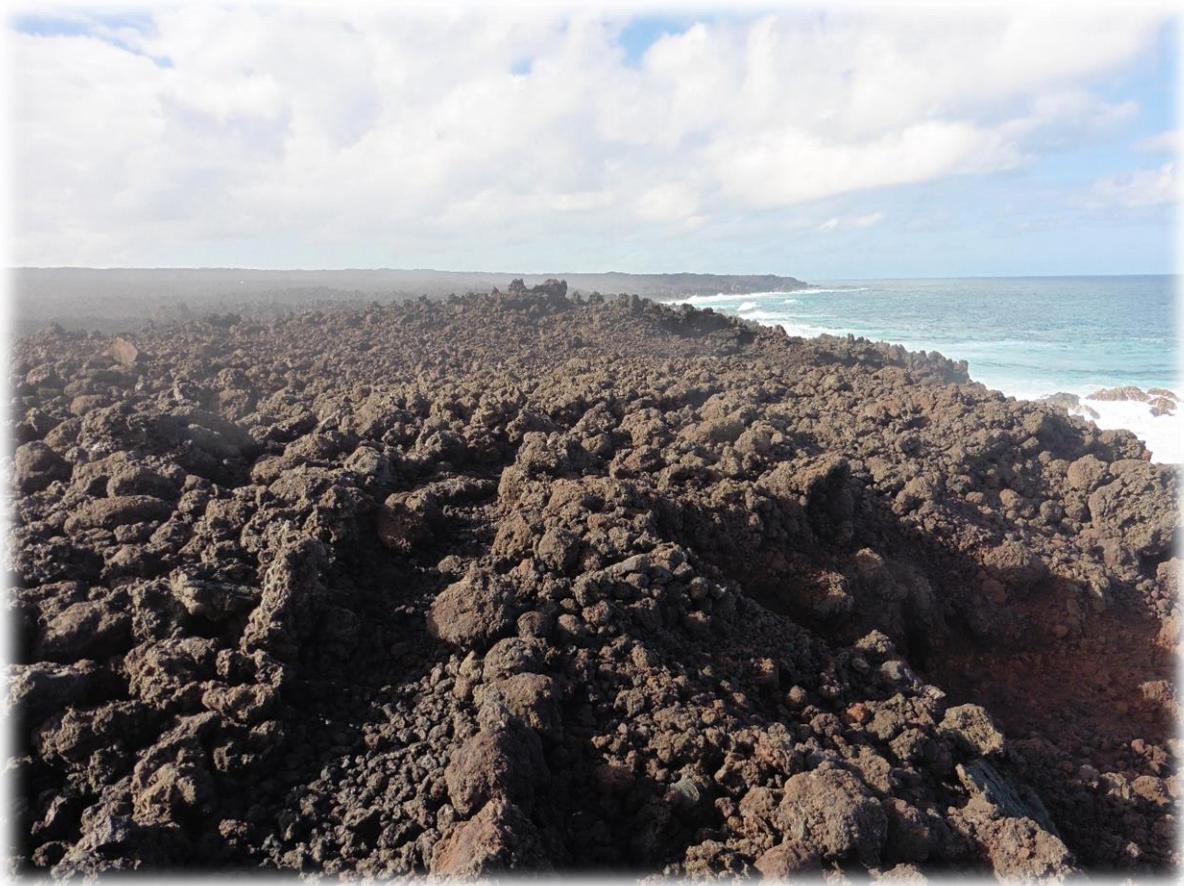

Op deze wandeling draagt men best een paar leren werkhandschoenen. Bij een eventuele val zijn jouw handen dan toch beschermd. Lopen over lava is altijd gevaarlijk. Lava is nooit vlak, ook al heeft men min of meer een pad aangelegd met sintels dan nog dient men goed op te letten. Lava snijdt tevens enorm omdat er overal scherpe kantjes aan zijn. Bij een val heeft men dan ook vele, meestal kleine, snijwondjes.

Het is een tamelijke ontstuimige zee en daardoor hangt er boven dit traject een waas van waterdruppels en maken de golven die in lavagaten gestuwd worden bizarre geluiden.

De oorspronkelijke bewoners, de Guanchen, werden door de Spanjaarden omschreven als reuzen. De Guanchen waren immers gemiddeld 1,80 m groot en de Spanjaarden, zeker in die tijd, waren erg klein van gestalte.

De Spanjaarden vonden dat de Guanchen een apart mensenras was (maar onderzoek heeft uitgewezen dat dit niet zo was), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen.

Bij de verovering vonden de Spanjaarden dat de Guanchen nog leefden in het stenen tijdperk. Ze hadden slechts een rudimentair pictoraal schrift en op La Gomera hadden ze een gefloten taal, Silbo.

Vermoedelijk waren de Guanchen afkomstig van Afrika. Om welke reden ook (oorlog, vervolging, ziekte, avontuur....) verlieten de berbers hun land vermoedelijk in boten van riet. In de omgeving van de Canarische Eilanden (zo heeft men uitgerekend) zou het riet rot geworden zijn en de boten niet meer vaarwaardig zijn geweest.

De Guanchen konden niet meer weg van de Canarische Eilanden want daar groeide geen riet en de Guanchen wisten niet dat men van hout boten kon maken. De Guanchen van de verschillende Canarische Eilanden hadden onderling ook weinig of geen contact met elkaar omdat ze geen boten hadden.

De eerste Guanchen verzamelden eetbare gewassen en vingen vis. In de loop der tijd begonnen deze mensen hun gedragspatroon te veranderen: zij begonnen omstreeks het jaar 0 de grond te verbouwen en gingen in groepen wonen. In de jaren die volgden ontwikkelden zij allerlei technieken zoals het cultiveren van gewassen (bonen, erwten, gerst en tarwe), het houden van vee (geiten, schapen en varkens), landirrigatie en pottenbakken.

Het gebruik van het wiel, ook als pottenbakkersschijf, was hen onbekend en dus werd al het aardewerk met de hand gevormd; bovendien kenden zij geen metaal en textiel. Zij hulden zich in geitenvellen. Al hun gebruiksvoorwerpen werden gemaakt van aardewerk, steen en hout. Soms werd het aardewerk met eenvoudige hulpmiddelen versierd.

Bij snel afkoelende lava kan er zich een dunne verharde laag op de lavastroom vormen. Als de lavastroom eronder verder blijft stromen, treedt aan de oppervlakte – als gevolg van de wrijving en relatief hoge viscositeit van de gesmolten basalt – een verrimpeling op. Deze rimpels geven een touw- tot golfachtige textuur weer en noemt men touwlava. De textuur van het oppervlak kan echter sterk verschillen van uiterlijk en soms bizarre vormen aannemen. De echte naam van touwlava is pahoehoelava.

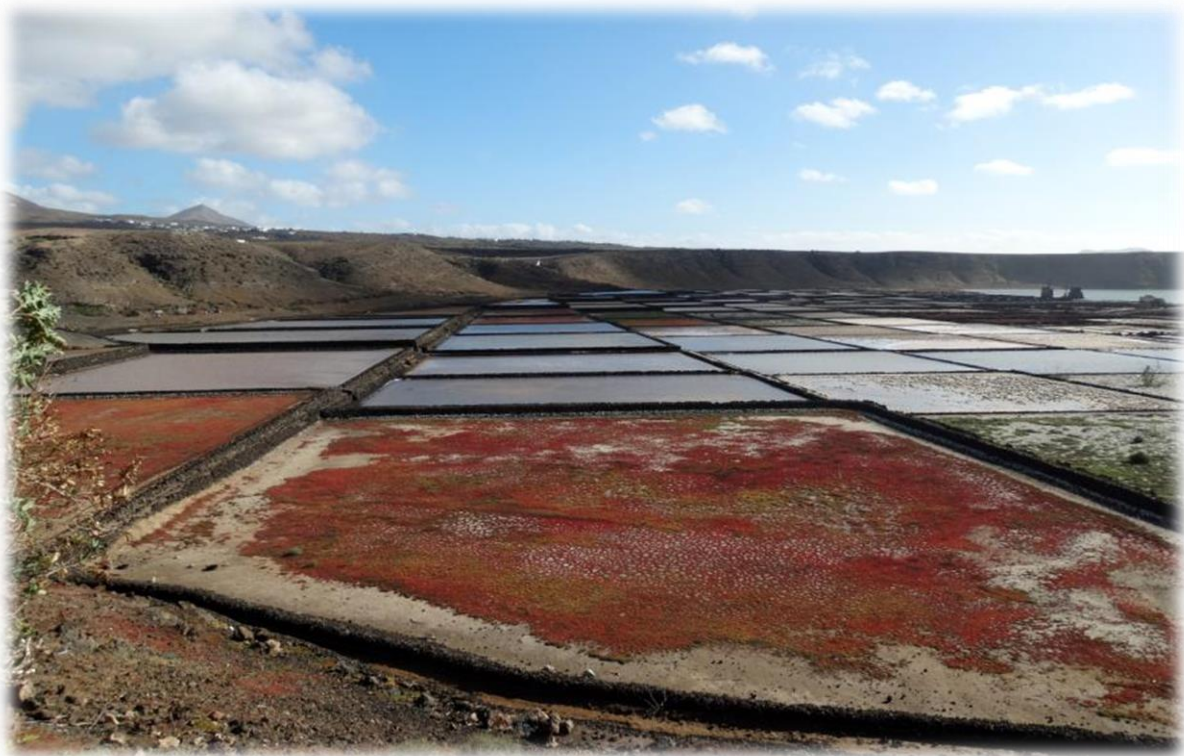

Na onze wandeling bezoeken we nog vlug het vissersdorpje El Golfo waar er heerlijke visrestaurantjes zijn.

En uiteraard brengen we nog een bezoek aan het Charco de los Clicos ook wel Laguna Verde genoemd (groene lagune). Het is een krater van een oude vulkaan waarvan de helft weggezonden is in de Atlantische Oceaan. In de krater heeft er zich een meer gevormd. Het is een erkend natuurreservaat. De groene kleur, die veroorzaakt wordt door algen die zich op de bodem bevinden, contrasteert met het zwarte zand van het strand van El Golfo. Het water van de zee komt niet tot in het meer maar het meer wordt gevoed door ondergronds zeewater.

Op weg naar het hotel brengen we ook nog een kort bezoek aan de Salinas de las Janubio (zoutpannen). Midden in de oceaan waren deze zoutpannen de laatste mogelijkheid voor oceaانvaarders, door de eeuwen heen, om voorraden aan boord mee te nemen.

Het zout werd gebruikt om vis en vlees mee te pekelen en zo een langere houdbaarheid te garanderen. Gedurende de laatste eeuw werd dit onrendabel door de komst van vries- en koelmethoden. Tegenwoordig zijn er nieuwe pogingen gedaan om deze fotogenieke plaats nieuw leven in te blazen en wordt er gelukkig weer zout gewonnen. De ‘pannen’ worden vol gelaten met water, waarna de zon de rest doet: verdampen en vervolgens wordt het zout er dan van afgeschraapt.

Dichtbij de zoutpannen is er nog een mooi plaatsje, Los Hervideros. Dit natuurfenomeen laat zien wat de natuurelementen kunnen bewerkstelligen.

Je ziet hoe de zee stukken uit de kust heeft gehapt en hoe de golven soms zeer ruig in de onderbuik van de uitgeslepen rotsen aanklotten.

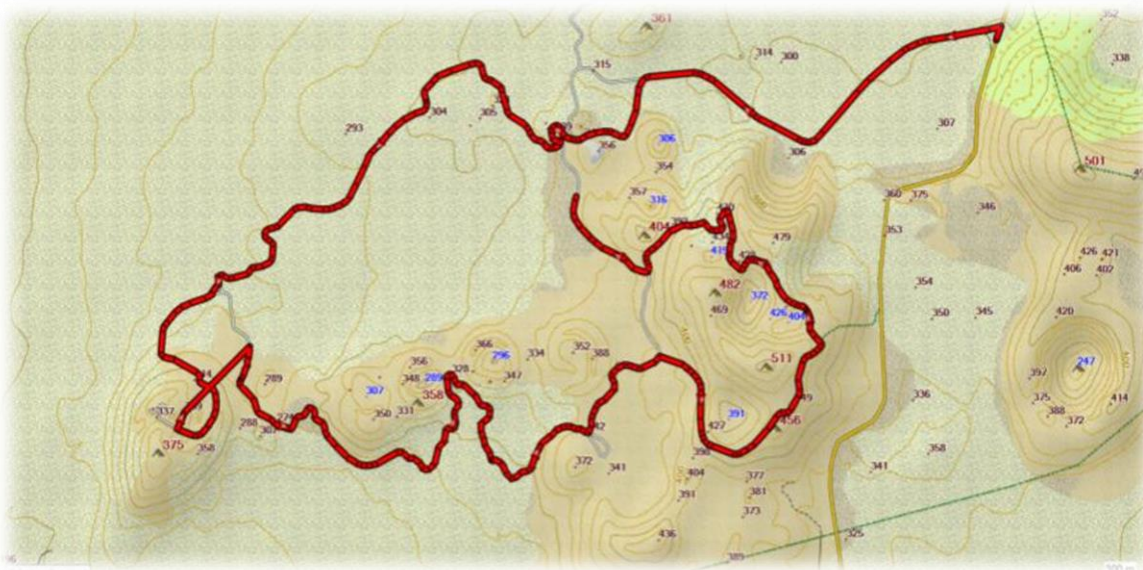

Lavastromen hebben voor een ruige rotsformatie gezorgd die zeer abrupt stopt waar de zee begint.

Als ik op mijn kamer kom ligt er terug een badmatje naast mijn bed maar ditmaal geen pantoffeltjes meer. Op het bed ligt een flesje parfum en het bed ligt nu langs twee kanten gespreid! Waar gaat dit eindigen?

Donderdag 21 februari 2019

- Wandeling : Bezoek aan de wereldwonderen uit de buik van de aarde
- Gebied : Nationaal Park Timanfaya en omgeving
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 1 uur (met de bus)

Juist voor de ingang van het Nationaal Park Timanfaya kan je een ritje doen op een dromedaris. Elke ochtend om 08.30 uur vertrekken er, in het hoogseizoen, ongeveer 200

dromedarissen van uit een boerderij nabij Uga. Deze boerderij is de grootste kwekerij van dromedarissen van de Canarische Eilanden.

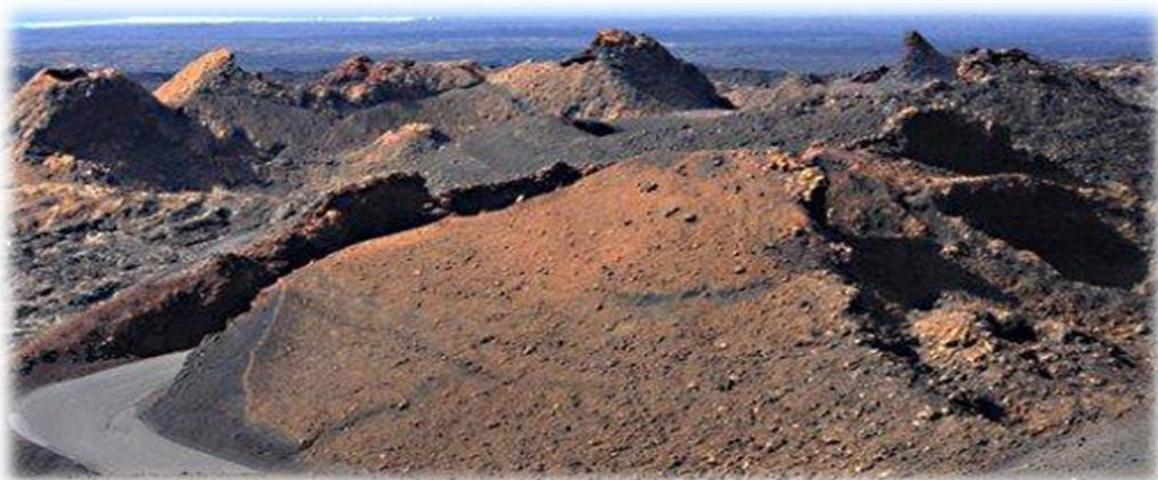
Behalve het kustpad dat we gisteren hebben bewandeld mag het Nationaal Park Timanfaya niet betreden worden.

Men kan er wel een rondrit doen met grote autobussen die af en toe halt maken. De ramen van de bussen kunnen niet open en de deuren blijven dicht.

Goede en mooie foto's maken van in de bus lukt dan ook nauwelijks. De meeste foto's van het Nationaal Park komen dan ook van het internet.

Tussen 1 september 1730 en 16 april 1736 onderging Lanzarote een van de grootste natuurrampen uit de geschiedenis.

Het kalme leven van de boeren van Lanzarote werd nooit meer hetzelfde. Andrés Lorenzo Curbelo, priester te Yaiza, legde zijn ervaringen vast waardoor we een idee hebben van de impact van het natuurgeweld.

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanische as. Terwijl dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwolgen.

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife, dat 250 km verder ligt, was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde, tijdens de eerste erupties, en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolken.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderde in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen. In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park is vernoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

We gaan op een, nog actieve, magmakamer staan. Deze magmakamer zit ongeveer 3 km onder de grond. Op één meter diepte wordt een tak van een droge stuik tegen de hete steen gehouden waarna het eerst begint te roken en zowat een halve minuut later ontbrandt de tak spontaan.